

"ئىستا لەو رۆژەدا دەژىم كە بۇنى شلكە نەمامىكى تەرورېر، بۇنى مرۆڤىكى روت، بۇنى ژنم لىدى"

ئەستەمە بۆ يادكردنەو دە تۆ ئەم پارچە نووسىنە لە دوا نەفەسى يەككىك لە چىرۆكەكانت بقرتىنم و بىكەم بە سەرەتا بۆ ھەنسك و ھەسەتتى كە لە نىتو ئەو نووسىنەدا ھەيە. تۆ لە ژياندا بوويت و بە دللىكى گەورەو لەسەر ئەدەب دەتنووسى. جارېكىيان منىش بە ھەبوونت دلخوش بووم لەو كاتەى بۆ يەكەم جارى تەمەنم ناوى خۆم لەسەر بەرگى كىتېدا بىنى كە بە رەنگىكى رەش و تېر لە سەر پانتايىھەكى زەرد و ئالى وەك بالى پايىز نووسرابوو، ھەمان پايىز كە تۆى فراند و وەك گەلا جوانەكانى گۆرىن، لى ھەمىشە گەش گەش، تىكەل بە خاكى جوانى موكرىيان و كوردستانى كرديتەو.

بەر لە بىنى رەخنە جوانەكەت، يەك سال و دە سال تېپەرىن و كەم خوتنەر بە لای يەكەم رۆمانەكەمدا چووبوون، يان ژمارەبى چووبوون، لى چ تاقىيان بىجگە لە تۆ بوار و ئارەزووى نەبووبوو بە سەرە قەلەم و رىستەبى كارەكتەرى رۆمانەكەم بلاوتىتەو، بە تايبەت لەو شوتنە و لە پايىزىكى غوربەتدا كە كارەكتەرەكەم بەر چنگى نەخۆشى شىرپەنجە دەكەوى و دواتر دەمرى.

ھەر لە نىتو ئەم يەك و دە سالانەدا بوو كە شاعىرىكى بى ئۆقرە و بى شانس، لى بەھرەدار و بە ئاگا لەگەل نووسىنگەلىك كە لە رۆژھەلاتەو وەك نەكىكى لەمىژىنە و خۆرىكى گەنرەنگى موكرىيانى و جوان ھەلدەھاتن و دەگەيشتنە باشوور، لە ناوختىكدا بە تېلىفونى رابەرىي كردم و گوتى كەسىك لەسەر رۆمانەكەتى نووسىو.

مريەمى قازى

دیدار مەسیفی
(كەنەدا)

مریم قازی

نزیکه وه بیینی و ناسی.

مریم قازی به دهر له وهی به نووسین بۆ ماوهیه کی درتیرتر له تمهه نی خۆی له خه می زیندوو راگرتنی دهق دابوو، وهک ژنیکی چالاک و نووسهر و نه ده بدوستیش هه میسه به ئاخاوتنی گهرمی له خه می دهقنوس دابوو که نه خوش نه که وی و نه که وی و نه مرئ.

مریم قازی له نیو بازنه ی خه مه گهره و قووله کانی که بۆ هه بوونی نه ده بیکی دروست و رهوان بۆ زوبان و نیشتمانیکی سه ره خۆ و جوان بۆ هه مووان، هه بیوو، له پینجی مانگ له تمهه نی په نجاوپینج سالییدا به نه خوشی شیرپه نجه به یه کجاره کی چاوه جوانه کانی به سه ر وشه و رسته ی نیو کتیبان و ته وای دنیادا داخست.

دوا وشه، مریم قازی ده لیتیت به م ژماره پینجانه گه وه ری و سی بازنه ی زیر ده کات به دیاری بۆ هه مسوو نه وانه ی دوا ی خۆی بۆ ژن و ژیان و کوردستان تیده کۆشن و ناوه ستن.

من نه و کات به خوش حالیه کی گهرمه وه چووم نووسینه کهم له سائتی نه نجوومه نی مه هاباد خوینده وه و ئیدی بۆ یه کهم جار هه م ناوی مریمه می قازیم که وته بهرچاو، هه م به ئاوردانه وه یه کی تا قانه ییش ئاشنا بووم که خامه ی ژنیکی جوان به سه ر رۆمانه که مدا کرابوو که له دووری و له ماوه ی چوار سالدا به چاوی دل نووسیووم. له و کاته ی نووسینه کهم خوینده وه نه وه ی مایه ی خوش حالیم بوو، نووسه ره که بیم نه ده ناسی، بۆیه نه گهر بۆ چرکه یه کیش بیت، خۆم که میک جودا بیینی له م نووسه رانه ی که نه گهر ره خنه گرانی نه ده به که یان له نزیکه وه ییش نه ناسن، نه و دوور به دوور ده یان ناسن.

جیتگی ئاماره یه بنووسم کاره کته ره کهم نه خوشی شیرپه نجه ی خوینی هه بوو، که چی هه تا دوا لاپه ره کانی رۆمانه که له نیوان نه وینیکی گهرموگور و نه خوشیکی ساردوسرپا به رده وای به ژیانی دا، هه تا نه و ئاسته ی له دنیای راستیدا که وته بهر چاوه زیره که کانی مریمه می قازی و نه و به دلکی میهره بانه وه فرمیسکی بۆ رشت و قه ده ری نه و کاره کته ره که ی بۆ دوژمنیش نه خواست.

سالان تیپه رین و بوام بۆ ره خسا به تبلیفونئ له دلوه سپاسی خۆمی پئ بلیم. لی خاتوو مریم وهک نه وه ی فرسه تیکی زیرینی وه چنگ که وتبیت و بیه ویت که سی نه مسه ری تبلیفونئ که له دهستی نه خوشی شیرپه نجه قورتار بکات، پیتی گوتم: "کاکه گیان، چۆنی؟ خو تو له راستیدا نه م نه خوشیه ت نییه، له وه ته ی رۆمانه که تم خویندۆته وه ههر له خه می تو دام."

به هیوای نه وه ی چه ند جاری دیکه فرسه تم بۆ ریک بکه وی و گویم له دهنگی خوشی وی بیسته وه که به کوردیه کی هینده زه لال و رهوان ده ئاخقی، یان رۆژگاری بۆم ریکه وی له نزیکه وه بیسینیم و گوئی بۆ رادیرمه وه، دلته واییم به خاتوو مریم دا که نه نه خوشم و نه به ریکای قاچاغیش ده ریاچه ی ئیجه م برپوه. دواتر به سپاسه وه تبلیفونئ کهم داخسته وه، لی مخابن هه رگیز له و خه یالدا نه بووم له باری ته ندروستی وی بیرسم.

بۆیه هه نووکه که به هه والی نه م کۆچ و کۆسته ی مریمه می قازی ده زانم، به خۆم ده لیم چ فرسه تیکم له دهستچوو و له نزیکه وه نه میینی، له کاتییدا قه ده ر وه ها بوو له دوا ی سالانیکی درتیر دوا ی نووسینه که ی، وهک ریکه وتیکی چاکی ژیان باوک و برا و خوشکانی ویم له